

Tares del Tripartit

Fa uns dies Oriol Pi de Cabanyes destacava l'interès de *Un capellà gens clerical, un polític poc polític*, les memòries de Josep Poca. Són un testimoni honest que reviu un dels fenòmens més simptomàtics del capgirament de mentalitat que es va produir a la Catalunya dels anys centrals del segle XX. Apaivagada la histèria nacionalcatòlica de la primera postguerra, una pila de capellans van penjar els hàbits en temps del Concili Vaticà Segon. Va ser el cas d'en Poca, que ho explica amb una senzillesa diàfana. Un dia de 1970, predicant als seus fidels, els va dir que no havia perdut la fe, però que s'havia enamorat i volia viure l'amor en plenitud.

Però aquesta experiència no és l'únic ingredient saborós del llibre. Secundari de la vida editorial i política del país, Poca, sense extreure el to, sense fer sang, sovint aprofita, com qui no vol la cosa, per passar comptes. Amb el canvi de poders a la Generalitat, després d'haver treballat d'assessor del President del Parlament Joan Rigol, es va integrar a l'equip del conseller en cap Josep Lluís Carod-Rovira també com a assessor. Tres dies després d'estrenar despatx, saltava la notícia de la reunió del líder d'ERC amb dirigent d'ETA a Perpinyà. El relleu forçat del conseller va situar Josep Bargalló com a nou home fort d'Esquerra a la Generalitat. I és en aquest punt, a través d'uns pocs episodis menors, que es posen de manifest les tares que impossibilitaren la consolidació del projecte del govern catalanista i esquerres.

A Poca, que conservaria la feina, li van encolomar la lectura dels diaris perquè retallés les notícies on sortia el conseller i elaborés un fitxa on es detallés l'espai que li dedicaven i si sortia o no amb fotografia. "Era una tasca del tot estúpida i inútil". Formava part de l'estratègia de promoció de Bargalló ideada per Antoni Batista. La decepció de Poca la retroalimentava un clima dominat per enveges, nomenament d'amics i rivalitats caïnites entre les distintes forces d'una coalició que va néixer inestable. És intrahistòria anecdòtica, certament, però ajuda a entendre la fragilitat d'un esperat i esperançat projecte de canvi que avui sembla prehistòria.

Jordi Amat